

Dziennik Urzędowy

PRENUMERATA. *
Rocznie. . . 24 mk. *
Półrocznie. . 12 „ *
Kwartalnie. . 6 „ *

Komisarza Rządu Polskiego
na powiat Białostocki.

OGŁOSZENIA
* Za stronicę . 50 mk.
* „ półstron. 25 „
* „ wiersz petit. 50 f.

Redakcja i administracja w Komisarjacie Rządowym.

TREŚĆ NUMERU:

1. Ustawa o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych.
2. Ogłoszenie w przedmiocie przesyłania przesyłek pieniężnych z zagranicy do kraju.
3. Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie utworzenia Sądu Okręgowego w Białymstoku.
4. Ogłoszenie o otwarciu w Białymstoku biura dla odbudowy kraju.
5. Ogłoszenie w przedmiocie zakupu przez Polską Kasę pożyczkową złota i srebra.
6. Ustawa w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.
7. Ogłoszenie w sprawie nieprawego zakupu przez hurtowników zboża na pniu.

WROGOWIE

OTACZAJĄ POLSKĘ!

NA WOJSKO I BRONĀ

potrzeba pieniędzy!

NIE WOLNO ZWLEKAĆ ANI CHWILI

KUPUJMY

Polską Pożyczkę

PAŃSTWOWĄ!

Ogłaszam niniejszym, że zapisy na Pożyczkę Państwową 1919 r., oraz dary na Skarb Narodowy przyjmują Urząd Pocztowy oraz wszystkie Banki miejscowe.

Komisarz Rządu Polskiego na powiat Białostocki.

U S T A W A

z dnia 10 maja 1919 r. o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych.

Art. 1. Nie przesądzając ewentualnego wynagrodzenia strat wojennych przez państwo, wprowadza się państwowe ustalenie i oszacowanie tych strat.

Art. 2. Państwowemu ustaleniu i oszacowaniu podlegają: straty, spowodowane bezpośrednio przez wypadki wojenne w Polsce, w majątku obywateli Państwa Polskiego, należącym do osób fizycznych i prawnych.

Art. 3. W zakres tych strat wchodzi: wszelkie pozbawienie nieruchomości lub ruchomości przez rabunek, zniszczenie lub uszkodzenie, rekwizycje, świadczenie osobiste, sprzedaż przymusowa, daniny przymusowe, nieuzasadnione grzywny, wywiezione lub zabrane papiery wartościowe, wkłady bankowe, wkłady kas oszczędnościowych, oraz gotowizną, kontrybucje i konfiskaty, zarządzone w okresie wojennym przez wojska lub władze cywilne, a nadto przymusowe pozbawienie używalności nieruchomości lub ruchomości wskutek zarządzenia władz wojskowych i cywilnych, obcych lub polskich, dokonanych w celach kwaterunku, ewakuacji i innych, oraz szkody wynikłe z przymusowego zarządu oraz z przymusowych eksploatacji i umów.

Art. 4. Koszty ustalenia i oszacowania strat wojennych ponosi Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów spowodowanych nieuzasadnionem żądaniem poszkodowanego.

Podania i dokumenty w tych sprawach wolne są od opłat stempli i opłat skarbowych.

Art. 5. Ustalenie i oszacowanie strat wojennych przeprowadzać będą specjalne komisje, urzędujące w dwóch instancjach, jako Komisje Szacunkowe Miejskowe i Komisje Szacunkowe Główne.

Art. 6. Komisje Szacunkowe Miejskowe i Komisje Szacunkowe Główne utworzone będą przez Główny Urząd likwidacyjny, w porozumieniu z właściwymi Ministerstwami, w tych miejscowościach, których spis uložony zostanie przez Główny Urząd Likwidacyjny, z oznaczeniem siedziby urzędowania tychże Komisji oraz obszaru, na który ma się rozciągać działalność każdej poszczególnej Komisji.

Art. 7. Każda strata może być szacowana tylko przez tą Komisję Szacunkową Miejskową, w której okręgu owa strata nastąpiła.

Art. 8. Materiały szacunkowe, zebrane przed wydaniem niniejszej ustawy przez instytucje społeczne i organy urzędownie upoważnione do ustalania i oszaco-

wania strat wojennych, oddane zostaną Komisjom Szacunkowym Głównym, które bądź zatwierdzają je, bądź poprawiają, bądź odsyłają do ponownego oszacowania przez Komisje Szacunkowe Miejskowe.

Art. 9. Każda Komisja Szacunkowa Miejskowa składa się:

a) prezesa i wiceprezesa, delegowanych z pośród sędziów przez prezesa właściwego Sądu okręgowego lub w razie braku dostatecznej ilości kandydatów delegowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości z pośród osób, które pracowały w zawodzie sędziowskim nie mniej niż 10 lat, lub z pośród adwokatów przysięgłych lub byłych adwokatów przysięgłych mających za sobą nie mniej niż 10 lat praktyki;

b) z przedstawicieli Ministerstw: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu oraz Robót Publicznych, delegowanych po jednym z każdego z tych Ministerstw;

c) z dwóch przedstawicieli sejmiku powiatowego lub rady powiatowej i jednego przedstawiciela rady miejskiej, albo tylko z dwóch przedstawicieli rady miejskiej, o ile okrąg Komisji Szacunkowej Miejskiej obejmuje samo miasto.

Wyżej wymienione Ministerstwa i organy samorządu delegują do Komisji Szacunkowych [Miejskowych, oprócz swych przedstawicieli, także zastępców ich, którzy w razie nieobecności właściwego przedstawiciela biorą udział w pracach Komisji z głosem stanowczym.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministerstwo Przemysłu i Handlu mianują swoich przedstawicieli i ich zastępców z pośród przedstawicieli tych organizacji społecznych, których działalność obejmuje zadania należące do zakresu działania właściwego Ministerstwa, a to na przedstawienie tychże organizacji.

Art. 10. Posiedzenie Komisji Szacunkowej Miejskowej jest prawomocne, jeżeli uczestniczą w niem: prezes albo wiceprezes i przynajmniej 2-ch członków, z których jeden powinien być przedstawicielem tego Ministerstwa, do którego zakresu działania należą straty oceniane na danem posiedzeniu.

Art. 11. Do każdej Komisji Szacunkowej Miejskowej Ministerstwo Skarbu deleguje swego przedstawiciela jako rzecznika interesów Skarbu Państwa.

Art. 12. Przy każdej Komisji Szacunkowej urzęduje utworzona z ramienia Głównego Urzędu Likwidacyjnego kancelarja.

Art. 13. Komisja Szacunkowa Główna składa się: a) z prezesa delegowanego przez Sąd Najwyższy z pośród sędziów tego sądu i dwóch wiceprezesów, delegowanych przez sądy apelacyjne z pośród członków sądów okręgowych zawsze w porozumieniu z prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego;

b) z przedstawicieli Ministerstw: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu oraz Robót Publicznych po jednym z każdego z tych Ministerstw;

c) z trzech przedstawicieli Głównego Urzędu Likwidacyjnego, delegowanych przez prezesa tegoż Urzędu;

d) z pięciu delegatów głównych organizacji rolniczych, przemysłowych i handlowych, według specjalnej instrukcji, jaką wyda Główny Urząd Likwidacyjny przy uwzględnieniu małej własności ziemskiej i rękodzielnictwa.

Wyżej wymienione Ministerstwa i instytucje społeczne delegują do Komisji Szacunkowej Głównej, oprócz swych przedstawicieli, także ich zastępców, którzy w razie nieobecności właściwych przedstawicieli biorą udział w pracach Komisji z głosem stanowczym.

Art. 14. Przy Komisji Szacunkowej Głównej, urzęduje stworzona z ramienia Głównego Urzędu Likwidacyjnego kancelarja.

Art. 15. Zadaniem Komisji Szacunkowej Miejscowej jest:

a) przyjmowanie od poszkodowanych skutkiem wojny deklaracji, wykazujących rodzaj, zakres i wielkość strat wojennych przez nich poniesionych;

b) stwierdzanie tych strat w razie potrzeby na podstawie sprawdzenia na miejscu;

c) przyjmowanie od świadków zeznań składanych pod przysięgą. Niestawiennictwo świadka pociąga za sobą skutki w art. 138 kodeksu karnego wskazane (ewent. w analogicznych przepisach, obowiązujących w innych dzielnicach Polski);

d) szacowanie z należytym współudziałem rzeczoznawców pomienionych strat według ustalonych norm;

e) dążenie do osłabnięcia w ocenie poniesionych strat zgodności poglądów poszkodowanego i przedstawiciela Ministerstwa Skarbu;

f) ostateczne ustalenie wysokości poniesionych strat;

g) wykonywanie wszelkich czynności, związanych z ustaleniem i oszacowaniem strat wojennych względnie z przyznaniem za nie wynagrodzenia lub pożyczki jakie mogą wynikać z ustaw lub przepisów.

Art. 16. Poszkodowanemu służy prawo odwołania się od orzeczenia Komisji Szacunkowej Miejscowej do Komisji Szacunkowej Głównej w terminie 15-dniowym od daty doręczenia tego orzeczenia.

Odwołanie się poszkodowanego złożone być winno w powyższym terminie na ręce właściwej Komisji Szacunkowej Miejscowej, która odsyła je wraz z całym operatem do Komisji Szacunkowej Głównej.

Art. 17. Orzeczenie Komisji Szacunkowej Miejscowej w sprawach, dotyczących oszacowania poniesionych

strat wojennych w wysokości nie przewyższającej sumy 5.000 rb., 10.000 mk., lub 20.000 koron są ostateczne o ile w terminie wskazanym w art. 15 nie nastąpi odwołania się do wyższej instancji ze strony poszkodowanego, albo ze strony przedstawiciela Ministerstwa Skarbu.

W przeciwnym razie, jak również w wypadkach, gdy poniesione straty wojenne przenoszą sumy powyższe, orzeczenie Komisji Szacunkowej złożone zostaje z całym operatem szacunkowym Komisji Szacunkowej Głównej, która orzeka ostatecznie.

Art. 18. Zadaniem Komisji Szacunkowej Głównej jest:

a) sprawdzenie i zatwierdzenie w myśl art. 8 przekazanych jej przez Główny Urząd Likwidacyjny materiałów, dotyczących ustalenia i oszacowania poniesionych przez poszczególnych poszkodowanych strat wojennych, a zgromadzonych już przez organizacje społeczne lub organy urzędowe do tego upoważnione, które to opracowania, w razie ich nie zatwierdzenia przez Komisję Szacunkową Główną, przekazane zostają właściwej Komisji Szacunkowej Miejscowej do pewnego zbadania i orzeczenia;

b) rozważanie i ostateczne rozstrzyganie tych spraw, co do których nastąpiło odwołanie się poszkodowanego lub przedstawiciela Ministerstwa Skarbu od orzeczenia Komisji Szacunkowej Miejscowej do Komisji Szacunkowej Głównej.

c) rozważanie i ostateczne rozstrzyganie oszacowania strat w wypadkach kiedy poniesiona strata przewyższa sumę 5.000 rubli, 10.000 marek lub 20.000 koron.

Art. 19. Komisje Szacunkowe Główne według uznania ich prezesów dzielą się na sekcje, posiadające kompetencje Komisji Szacunkowej Głównej, mogą być przekazywane, według uznania tejże Komisji, do rozstrzygnięcia Komisji Szacunkowej Głównej na plenarnym jej posiedzeniu, w którym uczestniczyć winni: prezes, jeden z wiceprezesów i przynajmniej 6-ciu członków Komisji.

Art. 20. Ta Komisja Szacunkowa Główna, która ma swoją siedzibę w Warszawie, obok zakresu działania, wskazanego w art. 18 i 19, ma także za zadanie kierowania działalnością poszczególnych Komisji Głównych w celu osłabnięcia jednolitości ich pracy. Orzeczenia tej czynności dotyczące mogą być uchwalone jedynie na pełnym posiedzeniu Komisji w składzie wskazanym w art. 19. z udziałem przedstawicieli wszystkich Komisji Głównych.

Art. 21. Komisje Szacunkowe Główne oraz ich sekcje mogą zapraszać na swoje posiedzenia rzeczoznawców z głosem doradczym, albo te polecać rzeczoznawcom opracowanie nasuwających się zagadnień.

Na żądanie Komisji Szacunkowych Miejsowych, albo też z własnej inicjatywy Komisje Szacunkowe Główne mogą delegować rzeczoznawców na miejsce, gdzie nastąpiła strata wojenna.

Art. 22. Prezesi Komisji Szacunkowych Głównych i Miejskich oraz urzędnicy kancelarii tychże komisji otrzymują stałe pensje, których wysokość określi Rada Ministrów.

Inni członkowie komisji szacunkowych oraz powoływani przez nią rzeczoznawcy i świadkowie otrzymają wynagrodzenie za posiedzenie albo w stosunku do godzin pracy na rzecz komisji, oraz w razie delegowania na miejsce straty, zwrot kosztów podróży; wysokość tych wynagrodzeń określi również Rada Ministrów.

Art. 23. Wydanie przepisów, określających sposób ustalenia i oszacowania strat wojennych, wyznaczenie terminów prekluzyjnych zgłaszania strat, wreszcie przejęcie materiałów w art. 8 wymienionych porucza się Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu, który czynności tych dokona w porozumieniu z Ministerstwami Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu Główny Urząd Likwidacyjny opracowuje odpowiednie budżety i wyjedynwa niezbędne fundusze.

Art. 24. Wszelkie władze administracyjne i organy samorządu winny na wezwanie Głównego Urzędu Likwidacyjnego z nim współdziałać w rozpowszechnianiu odpowiednich obwieszczeń i zarządzeń, które w tym celu skierowane będą do tych władz i organów przez Główny Urząd Likwidacyjny.

Art. 25. Magistraty miast, w których utworzone zostaną Komisje Szacunkowe Miejsowe, winny dostarczyć tym komisjom odpowiednich do ich pomieszczenia lokali.

Art. 26. Podający świadomie fałszywe dane w postępowaniu przed komisjami szacunkowymi, o ile wykroczenie to nie podlega bardziej surowym przepisom kodeksu karnego, karani będą aresztem do 1 roku oraz grzywną od 100 do 10.000 marek. Orzecznictwo w tych sprawach należy do sądów zwyczajnych.

Art. 27. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a wykonanie jej porucza się Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu tudzież Ministerstwom: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu i Robót Publicznych.

Marszałek:

Trąpczyński.

Prezydent Ministrów wz.

S. Wojciechowski.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) Janicki.

Minister Przemysłu i Handlu:

Hęcia.

Minister Robót Publicznych:

Pruchnik.

Minister Skarbu:

Karpiński.

Ogłoszenie.

Państwo Polskie, pragnąc otoczyć opieką obywateli swych na wychodźstwie przebywających, postanowiło między innymi, ułatwić wychodźcom Polakom przesyłanie przesyłek pieniężnych z zagranicy do kraju, oraz lokowanie swych oszczędności na warunkach możliwie najkorzystniejszych. Tak jedną jak i drugą sprawę — powierzono pocztowej kasie oszczędności, która organizuje filje swe przy Ambasadach Polskich, w szczególności dotyczy to Ameryki, gdzie przeszło cztery miliony wychodźców polskich przebywa i gdzie różne obce instytucje finansowe, często wrogie polskiego obywatela, największe zyski ściągają i krwawicą jego się wzbogacają. Zyski te wynosiły setki milionów tak tytułem kosztów przesyłki jak i tytułem potrącaniej różnicy kursu przy wymianie opłacanych i t. p.

Przesyłki te Polska pocztowa Kasa Oszczędności uskutecznić będzie obywatelom polskim na wychodźstwie będącym bezpłatnie, tak, że pragnący przesłać 100 mk. z Ameryki do Polski, złoży je tam w filji polskiej pocztowej Kasy Oszczędności w dolarach po kursie, a adresat tu w Polsce otrzyma je w markach, względnie w przyszłych złotych polskich bez żadnego opłacania.

W tym celu Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy i Opieki nad wychodźcami mają przedkładać Ambasadom Polskim informacje i adresy Polaków, na wychodźstwie przebywających. Adresów tych zechcą udzielić ich rodziny, krewni i znajomi tu w kraju mieszkający. Adres winien być ten sam, jaki był w ostatnim liście emigranta Polaka podany, choćby list był z czasów przedwojennych; adresy przesyłać należy na ręce Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy i Opieki nad Wychodźcami w Siedleach, Florjańska № 2.

Powiatowy Komisarz Rządowy:

Dr. A. Cyfrowicz.

Rozporządzenie Rady Ministrów.

w przedmiocie utworzenia Sądu Okręgowego w Białymstoku.

Na zasadzie art. 3-go dekretu z dnia 7-go lutego 1919 r. poz. 170 Dz. Pr., Rada Ministrów postanowiła:

1) Utworzyć z dniem 1 sierpnia 1919 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku, który należeć będzie do okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

2) Do właściwości terytorjalnej Sądu Okręgowego w Białymstoku zaliczyć powiaty—białostocki, bielski i sokólski b. gub. Grodzieńskiej.

3) Ustanowić następujący skład tego sądu: Prezes, Wiceprezes, 7-iu sędziów okręgowych i 10-ciu sędziów śledczych, Prokurator, 3-ch Podprokuratorów, 4-ch sekretarzy, 10-u podsekretarzy, 1 skarbnik, 1 rachmistrz, 1 archiwista, 21 kancelistów, 6 djetarjuszów, 8 woźnych sądowych przy sądzie okręgowym, 6 woźnych, 8 gońców, 24 sędziów pokoju, 24 sekretarzy sądów pokoju, 24 kancelistów przy sądach pokoju, 6 djetarjuszy przy sądach pokoju, 24 woźnych przy sądach pokoju, 1 pisarz hipoteczny przy sądzie okręgowym w Białymstoku, 1 aplikant według kat. VII, jeden aplikant według kat. IX i jeden aplikant według kat. X-ej.

Prezydent Ministrów W. Z.

(—) S. Wojciechowski

Minister Sprawiedliwości:

(--) Supiński.

Warszawa, d. 12 lipca 1919 r.

Monitor Polski Nr. 159.

Ogłoszenie.

Podaję do publicznej wiadomości, że z dniem dzisiejszym otwarte zostało w Białymstoku, w zamku Branickich, biuro dla odbudowy Kraju jako organ Ministerstwa Robót Publicznych, które załatwia wszelkie sprawy, wchodzące w zakres odbudowy powiatu.

Wszyscy zatem interesowani, zniszczeni przez wojnę obecną, winni wносить wszelkie podania i prośby do wspomnianego wyżej biura.

Komisarz rządowy na powiat Białostocki

Dr. Cyfrowicz.

Ogłoszenie.

Podaję do wiadomości, że Polska Kasa Pożyczkowa w Warszawie oraz wszystkie jej oddziały zakupują z polecenia Ministra Skarbu złoto i srebro dla przyszłego Banku Polskiego po cenie nominalnej. Dyrekcja Polskiej Krajowej Kasy pożyczkowej zwraca się do wszystkich obywateli Polski z wezwaniem, aby przyczynili się do zgromadzenia zapasu kruszcowego, który będzie podstawą naszej przyszłej waluty.

Zakupione oraz składane darmo sumy ogłaszane będą w miesięcznych bilansach pod nazwą: Złoto i srebro dla Banku Polskiego.

Komisarz powiatowy

Dr. A. Cyfrowicz.

USTAWA

z dnia 3 lipca 1919 roku.

W przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

Art. 1. Czynnosc dzierżawny od drobnych działek gruntów rozległości do 6 morgów nie może przewyższać trzykrotnego czynszu, płaconego w danej miejscowości za taką dzierżawę w r. 1914 i obliczonego w stosunku 100 rb. — 216 mk. — 250 koron.

Wskazana powyżej norma czynszu dzierżawnego może być dla poszczególnych miejscowości, w których warunki ekonomiczne tego wymagają, podniesiona lub zmniejszona przez władze powiatowe, które wyznaczy Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 2. Wszelkie umowy, pociągające za sobą podwyższenie czynszu dzierżawnego od drobnych gruntów do 6 morgów ponad normę, określoną w art. 1 ustawy niniejszej, lub czynszu ustanowionego w myśl tego artykułu przez władze powiatowe, mogą być na żądanie dzierżawcy sądowo zmienione przez stosowne zmniejszenie czynszu dzierżawnego do normy określonej w art. 1 za czas od 1 stycznia 1919 r.

W razie, jeżeli wyrokiem sądowym zostanie nakazane zmniejszenie czynszu dzierżawnego, cała nadpłacona przez dzierżawcę nadwyżka za czas od 1 stycznia 1919 r. zaliczona będzie na czynsz bieżący.

Art. 3. Wypuszczający w dzierżawę drobne działki gruntów do 6 morgów nie może w czasie trwania niniejszej ustawy bez zgody dzierżawcy ani wymówić umowy dzierżawnej zawartej na piśmie lub ustnie, ani wytoczyć lub prowadzić sprawy o eksmisję, ani też usunąć dzierżawcy z gruntu, chociażby termin dzierżawy upłynął na jesieni 1918 r., o ile dany grunt pozostaje dotąd w posiadaniu dzierżawcy.

Wyroki prawomocne, orzekające eksmisję drobnych dzierżawców (art. 1), niewykonane przed wydaniem ustawy niniejszej nie podlegają wykonaniu w czasie trwania ustawy.

Przepisy artykułu niniejszego nie mają jednak zastosowania wtedy, kiedy drobny dzierżawca bądź z własnej winy nie płaci należnego czynszu dzierżawnego w terminach umówionych bądź dewastuje nieruchomość dzierżawioną, bądź dopuszcza się względem wypuszczającego w dzierżawę lub jego majątku czynów, karanych przez kodeks karny, bądź wreszcie zgodził się sam na opuszczenie gruntu dzierżawnego.

Art. 4. Jeżeli dana parcela gruntu z majątku, opuszczonego przez właściciela z przyczyny wypadków wojennych, została objęta przez drobnego dzierżawcę, a po powrocie właściciela uprawianie tej parceli przez dzierżawcę przeszkadza rozwinięciu ogólnego planu gospodarczego (psuje płodozmian i t. p., to właściciel ma prawo żądać, po sprzeczcie zbioru, ustąpienia dzierżawcy z uprawianej działki, dając mu wzamian inną parcelę równej dobroci. Nakłady poczynione przez dzierżawcę (uprawa, posiewy i t. p.) na parceli, którą tenże jest zmuszony porzucić, winny być przez właściciela wynagrodzone, o ile tych nakładów dzierżawca nie wykorzystał lub też z nich korzystać nie będzie.

Art. 5. W sprawach wynikających ze stosowania ustawy niniejszej sąd obowiązany jest skłaniać strony do pojednania.

W tym celu sąd ma prawo zbierać dowody z urzędu, nakazywać osobiste stawienie stron, tudzież zażądać złożenia przez nie w oznaczonym terminie wyjaśnień i dowodów.

Art. 6. Stosownie przepisów ustawy niniejszej nie może być uchylone lub ograniczone przez umowy stron.

Art. 7. Ustawa niniejsza nie dotyczy umów dzierżawnych, zawartych na mocy ustawy tymczasowej w przedmiocie wydzierżawienia niezagospodarowanych użytków rolnych z dnia 8 marca 1919 r. (Dz. p. p. P. 1919 r. Nr. 23 poz. 235) oraz wymawiania dzierżaw przez powracających do kraju właścicieli drobnych gospodarstw rolnych.

Art. 8. Przepisy ustawy niniejszej stosują się i do poddzierżawców.

Art. 9. Ustawa niniejsza obowiązuje do końca 1920 roku.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek: (—) TROMPCZYŃSKI.

Prezydent Ministrów:

w. z. (—) S. WOJCIECHOWSKI.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
JANICKI.

Minister Sprawiedliwości:
(—) SUPIŃSKI.

List okólnikowy Nr. 83.

Do Oddziałów i Agentur Handlowych Państwowego Urzędu Zbożowego.

Ponieważ doszło do wiadomości Państwowego Urzędu Zbożowego, że w niektórych powiatach hurtownicy zakupują masowo zboże na pniu, P. U. Zb. podaje do wiadomości Pań-nów, że prawo zakupu zboża posiadają tylko instytucje lub osoby upoważnione do tego przez P. U. Zb. lub jego organa, natomiast wszelkie tranzakcje, dotyczące zakupu i sprzedaży zboża na pniu lub gotowego osobom do tego nieupoważnionym, uważać należy za nielegalne i nieważne.

W każdym zatem wypadku otrzymania przez Oddziały lub Agentury Handlowe P. U. Zb. wiadomości o dokonaniu gdziekolwiek takiej tranzakcji, P. U. Zb. poleca zawiadomić o tem miejscowego Referenta Apropowizacyjnego.

Państwowy Urząd Zbożowy
Dyrektor G. Bukowiński.

